

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk, Jézus Krisztustól! Ámen!

Ének: 42. zsoltár 1. és 3. verse:

1. Mint a szép híves patakra A szarvas kívánczik, :/: Lelkem úgy óhajt Uramra, És Hozzá fohászkodik. Tehozzád, én Istenem, Szomjúhozok én lelkem, Vajjon színed eleibe' Mikor jutok, élő Isten?

3. Én lelkem, mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? :/: Bízál Istenben, nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orcáját, Nyújtja szabadítását; Ó, én kegyelmes Istenem, Mely igen kesereg lelkem!

Előíma: Mennyei Édesatyánk! Hálaadással fordulunk Tehozzád. Köszönjük neked, hogy vigyázó szemed kísér minket minden napon ezekben a nehézségekkel teli időkben. Hálásak vagyunk azért az időszakért, amelyet együtt tölthettünk egymással. Drága Urunk, lélekben most is együtt leszünk ezen a reggeli áhítaton, hogy felnézzünk reád, keressünk téged. Kérve kérünk, áldd meg ezt a reggeli csendességet, hogy örömid leld benne, nekünk pedig a javunkra válhasson azáltal, hogy erőt ad az előttünk álló naphoz! Küldd Szentlelked, hogy az olvasott igei üzenet jó földbe vetett magként gyökeret verjen, majd gyümölcsözzön lelkünkben. Fiadért kérünk, hallgass meg minket! Ámen!

Textus: „Kezed formált és alkotott engem, azután elfordulsz, és el akarsz pusztítani? Emlékezz csak: úgy formáltál, mint egy agyagedényt, mégis újra porrá tennél? Nem úgy öntöttél-e, mint a tejet, és nem úgy oltottál-e, mint a sajtot? Bőrbe és húsba öltöztetted, csontokkal és inakkal szőttél át. Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet. De titokban már akkor elhatároztad, tudom, eleve ez volt a szándékod: ha vétkezem, te számon tartod, bűnöm alól nem mentesz föl engem. Ha bűnös vagyok, jaj nekem! De ha igaz vagyok, akkor sem emelhetem föl fejem; állandó gyalázat a részem, folyton csak gyötrelmeket látok. Ha mégis fölemelném, rám rontanál, akár egy oroszlán, és ellenem fordítanád csodás hatalmadat. Kerítenél újabb tanúkat ellenem, bosszúságod pedig csak fokozódna: sorozatos támadásokat vezetnél ellenem.” Jób 10,8-17

Keresztyén Testvérek! A Jób könyvének 10. fejezetében 3 fő téma különíthető el: a panasz- és vádzuhatag, a megdönthetetlen tényeken alapuló fellebbezés és a felfoghatatlanul üde haladékkérés. A mostani versekben találjuk ezt a második, fellebbező szakaszt.

Jóbbal kapcsolatban a keresztyén embernek, ha más nem is, de a három vigasztaló barát képe, esetleg neve, eszébe szokott jutni. Mindhárman bölcs, hívő emberek voltak. És azzal az elhatározással indulnak el Jóbhoz, hogy enyhítsék a fájdalmát. De vigasztalásuk ellenkező célt ér el: Jób gyötrődését még inkább felfokozza.

Ha csak a legutóbbi napok eseményeire tekintünk, hány olyan megszólalás hangzott el, amelyik vigasztalás helyett fájdalmat okozott és kétségbe ejtett? Ezért ma, a 21.sz-ban is az egyik legégetőbb kérdések a **fájdalomhoz kapcsolódnak. Mi célból szenvedünk? Akarja-e Isten a szenvedést? Lehet-e remény?** Először is fontos kimondani azt a tételmondatot, hogy a **fájdalom: világtény. És a fájdalom a halál érzelmi képe, ami hozzátartozik a teremtéshez.** Dr. Hegedűs Lóránt fogalmazza meg, hogy a mai ember épp azért vergődik, s nem találja helyét, mert elvesztette a teremtésig való begyökerezését Isten világában. Mert mennyire természetes az, hogy derűvel él az egészség ifjú; hogy mosolyog az életerős. Ezzel szemben minden elmúlás és minden pusztulás fájdalommal jár. Életünk agyagedénye porrá válik, tehát szenvedünk

azért, mert élünk. De Jób zokogását még közelebről nézve, **feltűnhet egy másik titok is**: azért, mert a pusztuló élet fáj: **a fájdalom az élet nagy védelmezője is.**

Mi lenne, ha nem éreznénk fájdalmat? Ebben az esetben, nem védené az élet önmagát. Ahogy Ravasz László fogalmaz: nem szaladna a szarvas üldözője elől; nem repülne el a fecske a közelgő tél hűvös lehelletére. Az ember nagy kiváltsága, hogy a fájdalomból örökséget kapott. Adj hálát az Istennek, hogy szenvedsz, ugyanis ez a legnagyobb kiváltság, amire elhívhatott. Isten megismerése és tisztelete a legfőbb boldogság a **kiengesztelődött lélek számára. De a földi ember számára nincs félelmetesebb, mint az igaz Istennek a fenyegető jelenléte.** És tehetnénk fel a kérdést, hogy akkor ebből az következik, hogy kerüljük az Istent a mindennapokban? Éppen az a tapasztalás, hogy mikor megszakad az Istennel való kapcsolat, akkor fog el igazán valami kielégíthetetlen sóvárgás Isten után. És kérdezzük Jóbbal együtt: **miért nem tudom elviselni, ha nem tudhatlak magaménak, s miért félek attól, hogy az enyém légy?** És akkor kiderül: **ezt az ellentmondást a bűn hozta létre bennem.** Ez választott el Istentől, s most keservesen sírok utána.

Ezt az ellentétet a kereszten elviselt fájdalom oldotta fel. Fájdalmak között halt meg rajta az egyszülött Fiú, aki elhagyatottnak érezte magát. Az ember számára a fájdalomtól való megszabadulásnak az útja a kereszthalálon vezet át.

Az Ige kettős tanítása tehát: **azért van fájdalom, mert halál van és azért van fájdalom, hogy lehessen élet.** Isten igazságosságának következménye kárhozát az emberre nézve, csak arra nem, akin Ő könyörül. Ehhez a könyörülethez viszont két halál kell: a Krisztus halála és az én óemberemnek a halála. Ez tehát az Isten világa. Benne van a fájdalom, ugyanakkor itt törnek fel a gyógyulás lehetőségei és itt hirdettetik az evangélium, a boldog üzenet: örüljete, ismét mondom, örüljete! Ámen.

Utóima: Dicsérünk téged, hatalmas Istenünk! Szívünk hálával telt meg, hogy a mai napot a te igéddel kezdhettük. Légy megbocsátó velünk szemben, amiért rendre félelem és kilátástalanság uralkodik el rajtunk ahelyett, hogy rád tekintenénk, s bízánk benned. Könyörgünk neked, Urunk, légy velünk türelemmel, s ha elveszünk, fordítsd reánk fényes orcád! Ne engedd, hogy bármi is eltántorítson bennünket, s a jó útról való letérésünkhöz vezessen! Téged keresünk, benned reménykedünk, beléd vetjük minden bizalmunkat!

Imádkozunk a betegekért, elesettekért, elveszettekért. Találj rájuk, Urunk, ezekben a nehézségekben, öleld át őket, hogy biztonságot nyújtó karjaidban reménységre leljenek! Légy velük és velünk, Urunk! Jézusért kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen!

Ének: 130. zsoltár minden verse:

1. Tehozzád teljes szívből kiáltok szüntelen: E siralmas mélységből hallgass meg, Úr Isten! Nyisd meg te füleidet, midőn téged hívlak, Tekintsd meg én ügyemet, mert régen óhajtlak.
2. Ha, Uram, bűnünk szerint minket büntetnél meg: Uram, e világ szerint ki állhatna úgy meg? De a te irgalmad nagy a téged félőkön, És te engedelmes vagy, hogy dicsérjen minden.
3. Énnékem reménységem vagyon csak Istenben, És bízik az én szívem Ő szent igéjében. Én lelkeim erős hittel az Urat óhajtja, Mint a virrasztó éjjel a virradatát várja.
4. Izráel, az Istenben vedd reménységedet, Mert szent irgalma bőven nagy messze kiterjedt. Megsegít ő mindenben, hívein könyörül, Az Izráelt kegyesen kimentti bűnébül.

Áldás: Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel: az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által: dicsőség, fenség, erő és hatalom öröktől fogva, most és mindörökké. Ámen.